

Arrest

nr. 173 190 van 16 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Hij werd gehoord op 24 augustus 2015.

1.3. Op 26 september 2015 wordt een 'Eurodac-HIT' vastgesteld in hoofde van verzoeker. Deze heeft een asielprocedure doorgemaakt in Nederland, dat een weigeringsbeslissing heeft genomen op basis van artikel 1F van de vluchtelingenconventie. Op 3 november 2015 wordt verzoeker bijkomend gehoord in het kader van een overdracht aan Nederland op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Verzoeker wordt nogmaals uitgenodigd tot gehoor op 6 april 2015 met betrekking tot zijn verblijf in Nederland.

1.5. Op 6 april 2016 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 22.07.2015 asiel in België. Hij was in het bezit van een identiteitskaart van Irak met nummer (...), afgegeven op 22.06.1980 door de Iraakse autoriteiten te Bagdad en van een nationaliteitsbewijs van Irak met nummer (...), afgegeven op 04.11.1967. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 13.11.2007 een visumaanvraag indiende voor België bij de Belgische Ambassade te Damascus. Over deze aanvraag werd 03.12.2007 een akkoord genomen en er werd voor betrokkene een visum uitgereikt voor kort verblijf (type C). Dit visum was geldig voor 7 dagen en voor enkelvoudige binnenkomst en geldig van 08.12.2007 tot 30.12.2007. Vermits het duidelijk is dat dit visum meer dan zes maanden is verlopen kan deze aanvraag volgens ons niet leiden tot een behandeling van de betrokkene zijn asielaanvraag op basis van Artikel 12(4) van Verordening 604/2013. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde ook aan dat betrokkene op 05.02.2008 asiel vroeg in Nederland. Een memo van de Nederlandse liaisonambtenaar Dublin IND bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België op 29.09.2015 bevestigde de eerdere asielaanvraag van de betrokkene in Nederland. De memo stelt dat "Uit EURODAC onderzoek in Nederland is gebleken dat betrokkene in Nederland op 05.02.2008 een asielaanvraag heeft ingediend. Bij besluit van 15.01.2010 is aan betrokkene artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag tegengeworpen en is zijn asielaanvraag afgewezen. Dit besluit is bij uitspraak van 24.11.2011 onherroepelijk geworden door ongegrondverklaring van het hoger beroep. Bij brief van 22.02.2013 is betrokkene meegedeeld dat het voornemen bestaat hem ongewenst te verklaren, alsook hem een inreisverbod op te leggen. Deze procedure staat nog open."

In het kader van zijn asielaanvraag werd betrokkene gehoord in België op 24.08.2015. Vermits het EURODACresultaat type 1 voor betrokkene dat zijn asielaanvraag in Nederland aantoonde pas later, op 26.09.2015 werd bekomen, dat zijn asielaanvraag in Nederland aantoonde, werd in het eerste gehoor van de betrokkene geen melding gemaakt van een eerdere asielvraag in Nederland. Omwille van die reden werd er voor betrokkene een bijkomend DUBLIN-gehoor uitgevoerd op 03.11.2015. In dit gehoor bevestigde de betrokkene zijn eerdere asielaanvraag in Nederland en stelt hij tijdens zijn procedure nabij Hilversum (NL) en in een opvangcentrum in Ter Apel (NL) te hebben verbleven. Betrokkene bevestigt ook het feit dat zijn asielaanvraag in 2010 is afgewezen en verklaart daarna te zijn teruggekeerd naar Irak. Betrokkene verklaart met de auto te zijn teruggekeerd naar Irak via Duitsland, waar hij 2 dagen verbleef. Om daarna met de auto verder door te reizen naar Turkije en Syrië.

Betrokkene verklaart één maand in Damascus te hebben verbleven alvorens met de auto door te reizen naar Irak waar hij tot 07.06.2014 verbleef te Mosul en voor 1 jaar te Dyala. In zijn gehoor op 03.11.2015 verklaarde betrokkene na zijn terugkeer naar Irak in juni 2015 Irak opnieuw te hebben verlaten. Hij verklaarde eerst via Syrië naar Libanon te hebben gereisd waar hij één maand verbleef in Der Al Kamer. Daarna is hij per schip naar Griekenland gereisd om dan verder met de auto door te reizen naar België. Hij arriveerde in België op 21.07.2015 en vroeg asiel in België op 22.07.2015.

Ondanks zijn verklaring dat de betrokkene effectief is teruggereisd naar Irak na zijn negatieve beslissing in Nederland kan hij geen enkele vorm van bewijs voorleggen die dit effectief aantonen. Daarnaast

verklaarde de betrokkene enkel via auto te zijn teruggekeerd naar Irak en op illegale wijze - zonder paspoort - waardoor er ook geen bewijzen kunnen worden voorgelegd in de vorm van vervoersbewijzen of paspoortstempels. Er is dus geen enkele sprake van documenten die de betrokkene kan voorleggen die we kunnen weerhouden als bewijzen van zijn verklaarde verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten tussen 2010 en 2015. Daarnaast werd op 04.04.2016, via de Nederlandse liaisonambtenaar, bevestigd dat Nederland over duidelijke informatie en bewijzen beschikt die aantonen dat betrokkene zeker en vast tot 03.04.2015 in Nederland verbleven heeft. Hieruit blijkt dat betrokkene op 01.07.2014 nog werd gehoord door de IND en op 03.04.2015 werd de betrokkene gehoord door de dienst Terugkeer en Vertrek. Dit weerlegt de stelling van de betrokkene dat hij in 2010 zou teruggekeerd zijn naar Irak en dat hij Irak pas opnieuw in juni 2015 zou verlaten hebben om vervolgens een asielaanvraag in te dienen in België. Op basis van deze informatie werd betrokkene op 05.04.2016 uitgenodigd om zich op 06.04.2016 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken waaraan de betrokkene geen gehoor gaf. Omwille van die reden werd betrokkene op 06.04.2016 absconded verklaart aan Nederland waardoor de termijn van overdracht voor betrokkene met 18 maanden werd verlengd met toepassing van artikel 29.2 van Verordening 604/2013.

De informatie vanuit Nederland die aantoont dat zeker en vast tot 03.04.2015 in Nederland verbleven heeft werd ook bevestigd door een memo van de Nederlandse liaisonambtenaar Dublin IND bij de Dienst Vreemdelingen in België. Deze memo stelt dat "uit onderzoek in Nederland is gebleken dat de afwijzing van de asielvraag van betrokkene op 24.11.2011 middels de uitspraak van de Raad van State onherroepelijk is geworden, waarna betrokkene uit het bevolkingsregister is uitgeschreven. Op 22.02.2013 is een voornemen tot ongewenstverklaring uitgebracht, waarop betrokkene op 19.03.2013 een zienswijze heeft ingediend. Namens betrokkene is door de advocaat in de zienswijze aangevoerd dat betrokkene tot op heden in Nederland heeft verbleven. Op 01.07.2014 is betrokkene omtrent zijn zienswijze gehoord door de IND. Daarbij heeft betrokkene medische stukken overlegd die doorgestuurd zijn naar het Bureau Medische Adviesering (BMA). Op 03.04.2015 is betrokkene door de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) gehoord. Eerst in september 2015 is het in Nederland bekend geworden dat betrokkene naar België is vertrokken." Er zijn ons inzien dan ook geen redenen om aan te nemen dat de verantwoordelijkheid van Nederland eindigde met toepassing van artikel 19(2) van Verordening 604/2013. Dit wordt ook bevestigd door het akkoord van Nederland voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 op 08.10.2015.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij positieve dingen had gehoord over België en dat de mensenrechten worden gerespecteerd in België. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Nederland in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat zijn asielaanvraag te Nederland reeds werd afgewezen.

Op 30.09.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties die op 08.10.2015 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de

bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de argumenten van de betrokkene tegen een overdracht aan Nederland benadrukken we dat de betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat het waarschijnlijk is dat de Nederlandse instanties geen aandacht zouden hebben voor zijn actuele problemen en vluchtmotieven. De Nederlandse instanties stemden op 08.10.2015 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De betrokkene zal na overdracht in Nederland een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen indien hij dat wenst.

We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Nederland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database ((Steven Ammeraal, Frank Broekhof & Angelina Van Kampen; "Asylum Information Database - National Country Report – The Netherlands", up-to-date tot 30.09.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublinverordening" aan Nederland worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §3). Verder stelt het rapport dat de betrokkene de mogelijkheid heeft om een herhaalde asielaanvraag ("subsequent application") in te dienen met toepassing van het non-refoulement principe van artikel 3 van het EVRM. Het rapport stelt ook duidelijk dat verwijderingsprocedure na de eerste asielaanvraag zal worden opgeschort tijdens de herhaalde aanvraag van de betrokkene (pagina 38, kader). Daarnaast dat het inreisverbod dat werd afgeleverd voor de betrokkene in Nederland op 22.02.2013 geen belemmering vormt om een herhaalde asielaanvraag in te dienen omdat het inreisverbod niet toepasbaar is tijdens de procedure van de herhaalde asielaanvraag (pagina 40, §4).

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken hierbij ook dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Nederland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België in Nederland ingediende aanvraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering, en zal de betrokkene de mogelijkheid om, indien gewenst, ook voor zijn herhaalde aanvraag in beroep te gaan bij de bevoegde instanties.

Betreffende het bezwaar dat betrokkene uitte tegen een overdracht naar Nederland in het kader van Verordening 604/2013 benadrukken we dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen verblijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Daarnaast spreekt de betrokkene over een voorkeur voor België omdat België de mensenrechten respecteren maar ook Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is ook partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM), tevens zijn er geen enkele indicaties dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM niet zou nakomen.

Betrokkene verklaart tijdens zijn gehoor aan suikerziekte te lijden en vergeetachtig te zijn. Tevens spreekt hij over psychische problemen. Hierbij merken we op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Nederland zou verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de artikelen 19.1, 19.2 en 23.2 van de Dublin III-Verordening en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij zet het middel als volgt uiteen:

“Eerste onderdeel,

Verzoeker deed een asielaanvraag in België op 22 juli 2015. Hij werd door DVZ diverse ma en gehoord ondermeer op 3.11.2015, een specifiek Dublin-gehoor. Op dat ogenblik was verwerende partij op de hoogte van het gegeven dat verzoeker voorheen een asielaanvraag had ingediend in Nederland.

Op 17 november 2015 wordt het dossier dan overgemaakt aan het CGVS.

Er is bijgevolg een beslissing tot overdracht van het dossier aan het CGVS wat impliceert dat er geen beslissing is tot overdracht aan Nederland. De beslissing van 17 november 2015 is niet herroepen en kan ook met herroepen worden. Zij dient minstens aanzien te worden als een beslissing conform artikel 51/5 §2 vreemdelingenwet, dat de minister toelaat op elk ogenblik te beslissen dat België verantwoordelijk is voor de asielaanvraag.

Er kom bijgevolg op datum van de bestreden beslissing de hier bestreden beslissing niet meer genomen worden. Zij is alleszins in strijd met artikel 51/5 §2 vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

Conform artikel 23.2 van de Verordening 604/2013 dient het verzoek tot terugname zo snel mogelijk ingediend te worden en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer. Indien het verzoek gebaseerd is op ander bewijs dan het Eurodac-systeem wordt het terugname verzoek aan de aangezochte staat gezonden binnen de drie maanden na de indiening van het verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, lid 2.

Het terugname verzoek van België aan Nederland dateert van 30.9.2015. De asielaanvraag dateert van 22 juli 2015. Het verzoek valt buiten de termijn van twee maanden. Het verzoek was enkel gesteund op de Eurodac-treffer. De termijn van drie maanden komt bijgevolg niet in aanmerking. Overigens werd dit ander bewijs slechts door Nederland aan België geleverd op 4.4.2016, dus ruim buiten de termijnen bepaald voor het overname verzoek.

De beslissing steunt bijgevolg op een overnameverzoek dat geen enkele uitwerking kan hebben, en dat in strijd is met de termijnen bepaald in de Verordening.

Derde onderdeel, ondergeschikt,

Op 5.4.2016 wordt dan aan verzoeker door DVZ cel asiel een uitnodiging gezonden met het verzoek zich de volgende dag 6.4.2016 om 8h stipt aan te bieden bij de cel asiel. In de uitnodiging wordt geen reden voor de uitnodiging opgegeven. Er wordt in de uitnodiging gesteld dat indien binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg wordt gegeven aan de oproeping verzoeker geacht wordt afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Op 5.4.2016 om 19h01 zend de raadsman van verzoeker een emailbericht aan het adres vermeld op de uitnodiging met de melding dat het dossier bij het CGVS is, en hij vraagt te informeren op welke rechtsbasis de oproeping steunt.

Op 6.4.2016 om 14h19 ontvangt de raadsman van verzoeker dan een emailbericht van de cel asiel dat verzoeker zich opnieuw diende aan te bieden in het kader van de verdere concrete behandeling van zijn asielaanvraag, hoewel het dossier op 17.11.2015 was overgemaakt aan het CGVS, omdat er beslist werd het dossier terug te roepen omwille van recente nieuwe informatie die van belang is bij het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat.

Op 6.4.2016 om 14h47 vraagt de raadsman van verzoeker dan per email om aan verzoeker een nieuwe afspraak te geven.

Slechts op 12.4.2016 om 15h54 wordt dan geantwoord dat er reeds op 6.4.2016 een beslissing werd genomen en verzoeker zich 'bijgevolg' niet diende aan te bieden bij DVZ.

Het valt op dat aan verzoeker niet eens de elementaire tijd wordt gegeven om zich aan te bieden. Hij wordt van de ene dag op de andere geconvoceerd. Nog voor de datum van het verhoor, en de namiddag voorafgaand aan die datum, verzoekt de raadsman om uitleg daar het dossier bij het CGVS lopende is en hij vraagt de juridische grondslag voor de uitnodiging. Er wordt slechts geantwoord de dag zelf waarop het verhoor gepland was, in de namiddag om 14h19. De juridische grondslag wordt in het antwoord niet aangegeven.

Wanneer de raadsman van verzoeker dan nog diezelfde dag (6.4.2016) vraagt om een nieuwe afspraak, wordt hierop niet of minstens niet adequaat geantwoord. Er komt slechts een antwoord zes dagen later met de laconieke melding dat er een beslissing was genomen op 6.4.2016.

Nochtans staat in de uitnodiging dat aan verzoeker een termijn wordt gegeven van vijftien dagen om gevolg te geven aan de oproep. Er was reeds gevolg gegeven aan de oproep via de emailberichten van zijn raadsman én op 5.4.2016 én op 6.4.2016.

In de bestreden beslissing luidt het dan ook, volkomen in strijd met vermelde gang van zaken: "Dat betrokkene geen gehoor gaf aan de uitnodiging".

Dit motief faalt.

De gang van zaken schendt het recht van verzoeker om de nodige tijd en faciliteiten te krijgen om zijn belangen te verdedigen. Een uitnodiging voor verhoor de dag voorafgaand aan het verhoor schendt dit recht. Er is geen enkele objectieve reden om noch het verhoor op een redelijke termijn te laten plaatsvinden, noch om een nieuwe datum van verhoor te voorzien daar hier tijdig om gevraagd werd. Het gaat in casu niet om een procédure waarover van de ene dag op de andere diende beslist te worden.

Overigens was de tijdsperiode om te beslissing reeds lang verstreken (zie eerste onderdeel).

Vermelde gang van zaken schendt bovendien het hoorrecht. Het is niet omdat verzoeker reeds op 3.11.2015 gehoord was in het kader van Dublin-toepassing, dat hij nu niet opnieuw diende gehoord te worden. Het ging inderdaad om nieuwe gegevens verstrekt door Nederland op 4.4.2016 en verzoeker had het recht hierover gehoord te worden. Dit is nog des te meer het geval daar door de verwijzingsbeslissing naar het CGVS van 17.11.2015 verzoeker er geredelijk van kon uitgaan dat er geen probleem was met overdracht.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij stukken kunnen aanbrengen die zouden aantonen dat hij wel was teruggekeerd naar Irak (zie vierde onderdeel), en dit had een andere beslissing voor gevolg gehad.

Vierde onderdeel,

Verzoeker stelt dat hij op 10 april 2015 teruggekeerd is naar Irak en op 15 juli 2015 Irak verlaten heeft. Hij stelt dat hij van 14 tot 17 mei was opgenomen in het A. ziekenhuis in Irak, (zie stukken).

Artikel 19.2 van de Verordening 604/2013 bepaalt dat de verplichtingen opgenomen in artikel 18 lid 1 komen te vervallen indien betrokkene kan aantonen dat hij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden verlaten heeft.

Verzoeker toont aan dat hij dat grondgebied meer dan drie maanden verlaten heeft. Artikel 18 is dan ook niet van toepassing.

Ingevolge artikel 19.2 diende het asielverzoek van verzoeker als een nieuw verzoek beschouwd te worden waarbij de verantwoordelijke lidstaat, in casu België, wordt bepaald.

Vijfde onderdeel,

In de bestreden beslissing wordt tot tweemaal toe verwezen naar 'overdracht naar Duitsland'.

Dit motief faalt.”

2.1.2. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat, aangezien het dossier op 17 november 2015 werd overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, er geen beslissing meer kon worden genomen grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient]4, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan: 1°de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2°de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3°de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt]4, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat uit artikel 51/5 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de verwerende partij niet meer zou mogen oordelen dat een andere lidstaat bevoegd is voor de asielaanvraag louter omwille van het feit dat het dossier reeds verzonden werd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, dit voor zover deze beslissing wordt genomen binnen de termijnen voorzien bij artikel 21 van de Dublin III-Verordening. Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de asielaanvraag reeds behandeld had of zijn bevoegdheid ter zake reeds had uitgeput. Het onderdeel is ongegrond.

In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 23.2 van de Dublin III-verordening aangezien het terugnameverzoek van België aan Nederland dateert van 30 september 2015, terwijl de asielaanvraag dateert van 22 juli 2015. Hij meent aldus dat de termijn van twee maanden werd overschreden. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 23.2 van de Dublin III-verordening, dat bepaalt dat de termijn van twee maanden om een terugnameverzoek in te dienen pas ingaat vanaf de ontvangst van de Eurodac-treffer. Het is niet betwist dat de Eurodac-treffer werd ontvangen op 26 september 2015, zodat het terugnameverzoek van 30 september 2015 wel degelijk plaatsvond binnen de termijn van twee maanden. Het onderdeel is dan ook ongegrond.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat hij op 5 april 2016 werd uitgenodigd om zich op de volgende dag (6 april 2016) om 8:00 uur stipt aan te bieden bij de cel ‘asiel’ van de Dienst Vreemdelingenzaken. Er wordt geen reden voor de uitnodiging opgegeven. De uitnodiging vermeldt verder dat indien meer dan 15 dagen na verzending geen gevolg wordt gegeven aan de oproeping, verzoeker geacht wordt afstand hebben gedaan van zijn asielaanvraag. De raadsman van verzoeker verzond om 19:01 uur op 5 april 2016 een e-mailbericht aan het adres van de verwerende partij om te informeren op welke rechtsgrond de oproeping steunt. Hij vroeg op 6 april 2016 om een nieuwe afspraak.

In het vierde onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat hij naar Irak is teruggekeerd op 10 april 2015 en op 15 juli 2015 Irak verlaten heeft. Hij betoogt dan ook dat, aangezien hij het grondgebied van de lidstaten meer dan drie maanden heeft verlaten, overeenkomstig artikel 19.2 van de Dublin III-verordening de verplichtingen, opgenomen in artikel 18, lid 1, van die verordening, vervallen en de asielaanvraag dient te worden beschouwd als een nieuwe aanvraag.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een fotokopie toe van de visumstempels in zijn paspoort, waarvan hij ter terechtzitting het origineel voorlegt. Uit deze stempels blijkt dat verzoeker op 10 april 2015 Irak is binnengekomen en dat hij Irak opnieuw verlaten heeft op 15 juli 2015. Aldus maakt verzoeker aannemelijk dat hij het grondgebied van de lidstaten gedurende meer dan drie maanden verlaten heeft. Wat betreft het document met betrekking tot verzoekers opname in een ziekenhuis in Irak, gaat dit stuk niet gepaard met een vertaling, zodat de Raad er geen kennis van kan nemen. Hoe dan ook betwist de Raad te dezen niet dat verzoeker aantoonbaar teruggekeerd is naar Irak van 10 april 2015 tot 15 juli 2015.

Artikel 19.2. van de Dublin III-verordening bepaalt:

“2. De in artikel 18, lid 1, gespecificeerde verplichtingen komen te vervallen indien de verantwoordelijke lidstaat, bij een verzoek tot over- of terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), kan aantonen dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

Een verzoek dat na de in de eerste alinea bedoelde periode van afwezigheid wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald.”

Determinerend voor het nemen van de bestreden beslissing is het motief dat verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet zou hebben verlaten en dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij naar Irak is teruggekeerd.

Dit motief steunt op de vaststelling dat verzoeker op 3 april 2015 in Nederland verbleef. Uit de vaststelling dat verzoeker laatst werd gehoord door de 'Nederlandse Dienst Terugkeer en Vertrek' op 3 april 2015, leidt de verwerende partij een feitelijk vermoeden af dat verzoeker niet is teruggekeerd naar het land van herkomst.

Verzoeker legt thans echter stukken neer, een kopie van zijn paspoort met visumstempel waaruit blijkt dat hij Irak is binnengekomen op 10 april 2015. Hij zou er vertrokken zijn op 15 juli 2015. Ter terechtzitting legt verzoeker zijn origineel paspoort voor waar inderdaad dezelfde stempels in voorkomen. Aldus blijkt dat verzoeker voorafgaand aan zijn asielaanvraag op 22 juli 2015, wel degelijk langer dan drie maanden is teruggekeerd naar het land van herkomst.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 april 2016 werd uitgenodigd om zich te verantwoorden op 6 april 2016 met betrekking tot zijn verblijf. Uit het e-mailbericht van 5 april 2016 van maatschappelijk werker I.S. blijkt dat verzoeker aanwezig zou zijn op het gesprek.

Op 5 april 2016 om 19:01 uur verzond verzoekers advocaat volgende e-mail:

"de heer (verzoeker) maakt mij een uitnodiging van vandaag voor morgen over. Voor zover ik kan opmaken is het dossier thans bij de CGVS. Kan u mij informeren op welke rechtsbasis u tot oproeping overgaat?"

Op 6 april 2016 om 14:19 uur antwoordde de verwerende partij:

"Uw cliënt [...], werd inderdaad gisteren door onze diensten uitgenodigd, teneinde zich vandaag opnieuw aan te bieden in het kader van de verdere behandeling van zijn asielaanvraag. Hoewel het dossier van uw cliënt op 17.11.2015 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, werd alsnog beslist het dossier terug te roepen omwille van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken recent over nieuwe informatie beschikt die van belang is bij het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat."

Om 14:47 uur verzocht verzoekers raadsman om een nieuwe afspraak. De verwerende partij antwoordde op 12 april 2016 dat op 6 april 2016 reeds een beslissing werd genomen waarvan verzoeker per aangetekend schrijven in kennis zal worden gesteld.

De Raad merkt vooreerst op dat, in de mate verzoeker betoogt dat hij met zijn e-mails van 5 en 6 april 2016 wel degelijk *"gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging"*, in casu niet werd besloten tot de afstand van de asielaanvraag. Verzoekers betoog is op dit punt niet dienstig, aangezien het niet verschijnen van verzoeker niet door de verwerende partij werd gesanctioneerd. Aan de orde is evenwel of de verwerende partij, nadat verzoeker niet is opgedaagd om gehoord te worden op 6 april 2016, met de vereiste zorgvuldigheid en in redelijkheid kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

In dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoeker reeds op 24 augustus 2015 werd gehoord in het kader van zijn asielaanvraag. Verzoeker legde daarbij geen paspoort voor, aan de hand waarvan de verwerende partij de reisstempels had kunnen nagaan. Bij zijn verzoekschrift legt verzoeker kopieën van de inreisstempels voor en ter terechtzitting legt verzoeker het origineel van het paspoort voor. Verzoeker verschaft geen uitleg waarom hij niet bij machte was dit paspoort voor te leggen bij het indienen van de asielaanvraag. Tevens verklaarde verzoeker op 24 augustus 2015 dat hij in 2010 naar Irak terugkeerde en er tot 2015 zou hebben verbleven.

Nadat op 26 september 2015 middels een Eurodac-treffer bleek dat verzoeker eerder in Nederland een asielpcedure had doorlopen, werd hij op 3 november 2015 bijkomend verhoord in het kader van een eventuele overname door Nederland. Verzoeker beschikte naar aanleiding van beide interviews ruimschoots over de gelegenheid om de juiste informatie omtrent zijn terugkeer naar Irak over te maken aan de verwerende partij. Hij kon de terugkeer naar Irak daarbij staven aan de hand van zijn paspoort. Dat hij dit niet heeft gedaan is, gelet op de gegevens van de zaak, volledig te wijten aan verzoekers gebrek aan medewerking en kan niet toegeschreven worden aan de verwerende partij, die verschillende malen verzoeker heeft uitgenodigd om alle nuttige informatie over te maken.

De Raad herinnert er daarbij aan dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn/haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag.

De Raad acht het, gelet op deze omstandigheden geenszins kennelijk onredelijk, onevenredig, onzorgvuldig, noch in strijd met het hoorrecht of het vertrouwensbeginsel dat de verwerende partij,

nadat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging van 5 april 2016, alsnog een beslissing heeft genomen. Verzoeker werd immers reeds op 24 augustus 2015 en op 3 november 2015 gehoord en kreeg daar de gelegenheid om voor zijn belangen op te komen, zijn paspoort voor te leggen en zijn reishistoriek te staven. Hij verkoos om leugenachtige verklaringen af te leggen door te stellen dat hij van 2010 tot juli 2015 in Irak verbleef. Hij maakt niet aannemelijk waarom hij de stukken die hij thans voor het eerst voorlegt, noch op 24 augustus 2015, noch op 3 november 2015 kon voorleggen. Verzoeker heeft het aan zichzelf te wijten dat hij naar aanleiding van beide verhoren informatie zou hebben achtergehouden of leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd. Het gebrek aan zorgvuldigheid kan niet aan de verwerende partij worden toegemeten. Verzoeker had alle mogelijkheid om zijn standpunt hieromtrent te geven. Het feit dat hij slechts op zeer korte termijn werd uitgenodigd om zich te verantwoorden over de door hemzelf volgehouden verzwijgingen volstaat te dezen niet om te besluiten dat verzoeker niet naar behoren werd gehoord. Dat alsnog een beslissing werd genomen zonder dat verzoeker (voor de derde maal) gehoord werd, toont niet aan dat de hoorplicht werd geschonden of dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen. Beide onderdelen zijn ongegrond.

In een vijfde onderdeel ten slotte voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing tweemaal wordt verwezen naar de overdracht naar Duitsland. De Raad merkt evenwel op dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat Nederland bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit verzoekers verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker dit duidelijk heeft begrepen, evenmin blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat onduidelijk zou zijn omtrent de lidstaat ten aanzien van waarvan de overdracht geldt. Verzoekers terecht opmerking dat de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar Duitsland blijkt dan ook geen invloed te hebben op de bestreden beslissing, noch leidt deze tot rechtsonzekerheid. Het gaat dan ook om een loutere materiële misslag zonder verdere invloed op verzoekers rechtspositie. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit middelonderdeel.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van art.2, artikel 7 en 7,10°, artikel 8 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 52, §4, vijfde lid, artikel 71/3, §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 3 EVRM. Schending van de hoorplicht.

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

"Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse instanties".

Eerste onderdeel,

Hoewel de tituluur van de beslissing stelt dat het een beslissing is met bevel om het grondgebied te verlaten staat in de beslissing nergens formeel dat een bevel wordt gegeven. Stellen dat verzoeker 'bijgevolg het grondgebied moet verlaten kan met gelijkgesteld worden met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is een uitdrukkelijk in de wet voorziene rechtshandeling; deze kan niet door eender welke term of formulering vervangen worden. De beslissing vermeld enkel artikel 2 van de vreemdelingenwet. Maar dit artikel kan geen grondslag zijn voor een bevel. Dit artikel handelt enkel over het toelaten tot het grondgebied, niet over het verlaten ervan.

In de beslissing is geen rechtsgrond gesteund op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het is niet aan verzoeker noch aan uw Raad om te gissen of de basis artikel 7 Vreemdelingenwet is, laat staan welk onderdeel van dit artikel, laat staan of het in casu gaat over een gebonden dan wel een discretionaire bevoegdheid.

Er is bijgevolg geen rechtsgeldig bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest nr. 104 758 van de RvV van 11 juni 2013 inzake Halimi Murtaza, waarin ook geoordeeld wordt over een bijlage 26 qua er, als volgt:

"... Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10 bis of bijlage 10 ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater. Er wordt overgegaan tot de intrekking van de afgegeven documenten, op het moment dat de vreemdeling een asielaanvraag indient en, zo nodig, van het attest van immatriculatie.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. »

Artikel 7, 10° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1,2,5,11, 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...) , , r 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden.»

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, 10° van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 van de Raad van State).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat België niet de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asiel aanvraag en verzoeker zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

De Raad kan alleen maar herhalen: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen. zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. " (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)." De in dit arrest vermelde argumentatie is volledig van toepassing op de onderhavige zaak.

Er is bijgevolg schending van de formele motiveringsverplichting en van artikel 71/3, §3 van het vreemdelingenbesluit.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel, Er wordt een termijn van zeven dagen gegeven om het grondgebied te verlaten. Er is geen enkel motief voor deze termijn.

Derde onderdeel,

Verzoeker werd in het kader van het bevel niet gehoord.

Verzoeker verwijst in dit verband naar wat onder het eerste middel gesteld is over het hoorrecht.

Als hij was gehoord had dit ook met betrekking tot het bevel tot een andere beslissing kunnen leiden."

2.2.2. Verzoeker voert in een eerste onderdeel aan dat hoewel de beslissing stelt dat het een beslissing is met bevel om het grondgebied te verlaten, nergens formeel een bevel wordt gegeven. De Raad stelt evenwel vast dat de laatste alinea de bestreden beslissing door verzoeker zelf wordt geciteerd en dat hieruit ondubbelzinnig blijkt dat hem het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Waar

verzoeker betoogt dat de verwijzing naar artikel 2 van de vreemdelingenwet geen grondslag kan zijn voor een bevel, gaat hij voorbij aan de tekst van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat de vreemdeling die niet in het bezit is van de bij artikel 2 voorziene documenten het grondgebied dient te verlaten. De bestreden beslissing vermeldt aldus wel degelijk de grondslag uit artikel 7 op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, zoals is vereist door artikel 8 van dezelfde wet. Verzoeker weerlegt niet dat hij zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing naar het arrest van de Raad met nummer 104 758 is, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet van toepassing op de huidige zaak, aangezien in dat arrest toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 10°, van de vreemdelingenwet in welk geval een bevel om het grondgebied te verlaten "kan" worden afgegeven, daar waar het in de huidige zaak een bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet in welk geval een bevel om het grondgebied te verlaten "moet" worden afgegeven. Aldus is het bestreden bevel afdoende gemotiveerd door de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet voorziene documenten.

In het tweede onderdeel betoogt verzoeker dat geen motivering werd gegeven voor de termijn van 7 dagen. Uit artikel 74/14, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat de onderdaan van een derde land die niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven een termijn van 7 tot 30 dagen dient te worden toegekend. Hoewel verzoeker moet worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing inderdaad niet motiveert waarom *in casu* werd geopteerd voor een termijn van 7 dagen, toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij deze grief. Verzoeker, die persoonlijk ter terechtzitting is verschenen, werd niet binnen de 7 dagen gedwongen verwijderd van het grondgebied en blijkt thans, ook na het verstrijken van de termijn van 30 dagen, zich nog in België te bevinden. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij dit middelonderdeel. In een derde onderdeel verwijst verzoeker naar hetgeen hij in het eerste middel uiteenzette over het hoorrecht. De Raad kan dan ook verwijzen naar het antwoord met betrekking tot dat middelonderdeel onder het eerste middelonderdeel. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT